

Bron: www.dewereldmorgen.be/artikel/2021/09/16/president-biden-escalaert-koude-oorlog-van-obama-trump-tegen-china-met-nieuwe-aucus-alliantie/

President Biden escaleert Koude Oorlog van Obama-Trump tegen China met nieuwe AUKUS-alliantie

Lode Vanoost 16 sept 2021

Met het net afgesloten militaire verdrag tussen de VS, Groot-Brittannië en Australië schakelt president Joe Biden de Koude Oorlog tegen China nog een versnelling hoger, nadat die in 2012 werd gestart door zijn voorganger Obama en verder uitgebreid door Trump. Ook na de afgang in Afghanistan komt er geen einde aan de imperialistische hubris van de VS en zijn bondgenoten.

Australië wordt lid van **AUKUS** (Australia, United Kingdom, US), een nieuw 'verbeterd trilateraal veiligheidspartnerschap' dat de escalatie van de nieuwe Koude Oorlog tegen China nog een stap verder zet. Australië mag dan wel eerst staan in de afkorting AUKUS, maar een gelijkwaardige 'partner' is het niet.

Het pact zou een antwoord bieden aan de verhoogde militaire aanwezigheid van China in de Indische en Stille Oceaan. Australië zal ondermeer de beschikking krijgen over elf nucleair aangedreven duikboten van de VS. Wordvoerders van het Pentagon wijzen er op dat deze 'overdracht' van 'zeer gevoelige technologie' zeer uitzonderlijk is, maar wordt verantwoord door de zorgwekkende escalerende aanwezigheid van China in de regio.

VS-basissen voor de kusten van China. Map: Shankei Simbun (Japan)

Het eerste 'slachtoffer' van deze nieuwe afspraak is alvast niet China maar Frankrijk. Een overeenkomst van 90 miljard dollar voor de aankoop van 12 kernduikboten in Frankrijk wordt immers geschrapt door Australië.

Ogenschijnlijk is dit dus een reactieve beslissing op de uitdaging die China stelt. Amerikaans politiek analist John Mearsheimer was ietwat concreter en terzake tijdens een lezing voor de Australische rechtse denktank Center for Independent Studies in augustus 2019. De VS willen te allen prijze de economische groeipool China verhinderen om een grootmacht te worden in de Oost-Aziatische regio "zoals de VS dat zijn" in heel de wereld. De boodschap die hij gaf was dat Australië de goede banden met zijn voornaamste economische partner China moet opgeven, omdat de VS dat willen. "U begrijpt toch dat veiligheid belangrijker is dan welvaart ... Als je toch met China doorgaat, moet je begrijpen dat jullie onze vijand zullen zijn. Je beslist dan om een vijand van de VS te worden ... Wanneer wij niet gelukkig zijn, mag je niet onderschatten hoe gemeen wij kunnen zijn. Vraag het maar aan Fidel Castro."

Waar dit op neerkomt, is dat Australië zich moet distantiëren van China om zich te beschermen tegen de VS, ten koste van zijn eigen economische welvaart (zie [Australia Continues Its Plunge Into Authoritarianism And Military Brinkmanship](#)). De open eerlijkheid waarmee de VS zijn belangen begint te verdedigen is enerzijds een teken dat de imperialistische hubris nog steeds de politiek-economische elite in de VS kentekent, anderzijds toont het dat de overmacht van de VS begint te tanen. Beroep doen op allerlei grootse principes blijkt immers niet meer zo goed te werken.

Ook al wordt het nergens zo vermeld, er zit wel degelijk een kink in de kabel voor de VS. Zo is de niet-deelname van Nieuw-Zeeland zeer betekenisvol. Dit land breekt door zijn afwezigheid in AUKUS met een traditie van volgzzaamheid samen met Australië sinds 1945. Bovendien gaan de VS met deze deal regelrecht in tegen NAVO-bondgenoot Frankrijk.

Geen regionale grootmachten die we niet kunnen controleren

De VS willen niet dat zich een regionale – niet eens een wereldwijde – grootmacht ontwikkelt onafhankelijk van de wil van de VS. Vrije markt en concurrentie zijn mooie principes zolang de VS de dominante speler blijven. Als er immers één ding is dat het politiek-economisch-militair beleid van de VS sinds 1945 kenmerkt, dan is dat het voorkomen van concurrentie op een echt vrije markt.

Een en ander moet bovendien in zijn correcte perspectief worden geplaatst. China heeft ongeveer 1,5 miljard inwoners. De groeicurve van de bevolking zal afnemen vanaf het begin van de jaren 2030, een logisch gevolg van de toename van de sociale welvaart. De voorbije dertig jaar heeft China meer dan 800 miljoen Chinezen van armoede naar de middenklasse gebracht. Westerse economen beweren graag dat de hele wereld er economisch op vooruitgaat, maar zonder de sociaal-economische groei van China erbij gerekend is er eerder sprake van verarming.

18 procent van alle mensen op aarde zijn Chinezen, dat is meer dan vier maal de bevolking van de VS en dubbel zoveel als de volledige bevolking van de Europese Unie. Het BNP van China benadert dat van de VS en is waarschijnlijk zelfs al groter. Als de wereld werkelijk de regels van de vrije markt zou volgen, dan is het niet meer dan logisch dat China ooit de dominante economische wereldmacht wordt. Dat – en niet enige militaire macht – is de nachtmerrie van de leidende elite in de VS.

China is geen militaire wereldspeler

Militair is China nog steeds geen wereldspeler en het land zal dat zelfs aan het huidige verhoogde investeringspeil nooit worden. Het enige wat China nastreeft is vrije doorgang over zee voor zijn import-export aan zijn eigen kusten. Omdat die nu wordt bedreigd door de VS werkt China aan het alternatief van de Nieuwe Zijderoute over het Euraziatische continent én aan de ontwikkeling van een

zeemacht (en die continentale route is op zijn beurt de drijvende kracht achter de ijverige westerse aandacht voor de Oeigoeren in West-China).

China is niet militair actief in de Golf van Mexico, de Stille Oceaan of de Atlantische Oceaan voor de kusten van de VS, maar in de Chinese (!) Zuidzee. De verhoging van de militaire investeringen door China zijn een feit. Zij zijn echter een gevolg, geen oorzaak van de militaire escalatie die in 2012 werd ingezet door president Barack Obama (zie onze artikels van 1 januari 2012 [Nieuwe Koude Oorlog in de maak in de Stille Oceaan](#) en van 12 oktober 2012 [Nieuwe Koude Oorlog in de maak in de Stille Oceaan \(2\)](#)).

De VS dwingen niet alleen van Australië af om aan zijn economische banden met China te verzaken, ook Indonesië, de Filipijnen, Japan, Brunei, Singapore en Zuid-Korea moeten deze 'keuze' maken.

De Chinese militaire 'dreiging' moet verder in zijn reëel perspectief geplaatst worden. China komt nauwelijks voor in de rest van de wereld, buiten de eigen invloedssfeer in de Chinese Zuidzee. Het land heeft welgeteld één grote militaire basis buiten zijn eigen grondgebied, de zeehaven van Djibouti in de Hoorn van Afrika (waar het land zijn militaire aanwezigheid met Frankrijk, Groot-Brittannië en de VS moet delen) en nog niet geconcretiseerde plannen voor twee andere.

Bondgenoot Rusland dan?

Goed, maar Chinees 'bondgenoot' Rusland dan? Eerst en vooral, een Chinees-Russische militaire samenwerking is allesbehalve een evidentie. Beide landen hebben een tumultueuze historische relatie. De huidige nieuwe Koude Oorlog van de VS tegen China drijft dat land ironisch genoeg wel meer en meer tot een versterking van dat bondgenootschap met zijn buurland.

Rusland heeft in totaal drie grote militaire basissen buiten zijn eigen grondgebied (vier als je de Krim als niet-Russisch telt), de zeehaven Tartus in Syrië in de Middellandse Zee, de zeehaven Cam Ranh in Vietnam en een kleine haveninstallatie in Soedan.

Verder heeft Rusland 9 bestaande basissen van het vroegere Sovjetleger overgenomen in de voormalige Sovjet-Republiek en Armenië, Azerbeidzjan, Belarus (Wit-Rusland), Georgië, Kazachstan, Kirgizië en in Transnistrië (een afgescheurde etnisch Russische regio in Moldavië). Het Russische leger heeft daarnaast plannen voor nieuwe basissen in de Centraal-Afrikaanse Republiek, Egypte, Eritrea, Madagascar, Mozambique, Soedan en Venezuela.

Rusland is met een toekomstig potentieel van 19 buitenlandse basissen dus geen kleine speler, maar vergelijk dat met de bijna 800 militaire basissen van de VS in meer dan 70 landen, waarbij kleine militaire eenheden in nog eens 100 andere landen niet meegerekend zijn ([zie de volledige lijst hier](#)). Het Amerikaanse leger heeft een budget dat groter is dan de tien volgende grootste militaire machten ter wereld samengeteld. Van die tien zijn alleen China en Rusland tegenstanders van de VS.

Groot-Brittannië zit ook in AUKUS

Het wordt nauwelijks vermeld maar de tweede grootste militaire speler ter wereld is nog steeds Groot-Brittannië. Het Britse leger heeft 145 militaire basissen in 42 landen, grotendeels in de voormalige kolonies van het Britse imperium. Die staan allen ten dienste van lokale bondgenoten en uiteraard van de VS. Meerdere van die bondgenoten zijn dictaturen, zoals alle Arabische Golfstaten.